

Co by bylo, kdyby nebylo...

Co kdyby nebyl Desmír?

Tudíž by se neuskutečnil velký třesk a tak bych nemohl psát tuto úvahu, neboť bych nebyl a nebyli byste ani vy, mí čtenáři, nebyla by ani Šlágr revue. Nebylo by nic. Ale to jsem začal od konce.

Třesk se stal, pak se potkala molekula s molekulou, šutrák se šutrákem a je tu planeta. Pak se tu buňka, kde se vzala, tu se vzala, spojila s jinou buňkou... (takový prehistoricky sex), a je tu život. Přeskočím miliony let a je tu člověk, je tu Peterka, je tu časopis a je tu HyPulík. Potažmo vy, naši diváci a naši čtenáři. Že je to zázrak? Život. Nejhezčí na životě je zrození. To vám tak začne nějaká žena divně tloustnout a po nějaké době během chvilky splaskne. A vedle ní křičí miničlovíček. Fakt je to zmenšenina člověka a člověk ani nechce věřit, že ta miniatura bude jednou člověk. Ono v zásadě už to člověk je, jen ještě neumí říci: „Neotravuj, ty se na mne tak blbě šklebíš...“ A to jsou ty všechny babičky a dědové, co pořád dělají „tuťu, ňuňu“ a myslí si, že to ten novorozenec nějak vnímá a kvituje. Je mu to šumák. (Uklidním vás: taky to dělám na půlroční vnučku.) Ale radost z toho mají i kamarádi maminky a nosí nehodnotné dárky, nevědouc, že dítě novorozené zajímá jen mamčin prs a hodí se i výměna plen.

Mohl bych teď polemizovat nad filozofickými úvahami, ku příkladu, co by bylo, kdyby nebylo špatných rozhodnutí... Nechci. I špatná rozhodnutí mají svůj význam. (Samozřejmě když nemají nějaké fatální následky). Význam tkví v poučení. Ale!

Co kdyby nebylo počasí?

Jinak řečeno, bylo-li by stále stejné počasí. Buď zima, nebo léto, nebo by furt přšelo...

Jó, tak to je k zamyšlení... Tak zaprvé všichni, co předpovídají počasí, by byli na dlažbě. Některý by se třeba uživil jako hadač budoucnosti. Ale na co bychom si neustále stěžovali? Byli bychom nešťastní! Nemohli bychom sklesle spítat „Zase je vedro“ a nebo „Už mě ta zima...“ (víte co)! Byli bychom šťastní z počasí, neb se nezmění nikdy. Evoluce by nás samozřejmě vybavila schopností přežít, ale kde bychom vzali ty úžasné emoce: „Zase, do hajzlu, prší!“ a spolusedící v hospodě odpoví: „Do hajzlu? Já potřebuju zalejt pole, vole!“ Předpokládejme, že by byla pořád zima. Urodila by se jablíčka? Urodilo by se vůbec něco? Co bychom jedli? Dobře. Slepice by nám daly vejce. Ale denně se ládovat vejci? Jo a maso bychom možná také měli, pokud by měly kravičky travíčku. Ta by ale nevyrostla. Z toho tedy logicky vyplývá, že by věčná zima způsobila, že nevyroste tráva,

kravičky by neměly co požírat, my tedy také ne, a tak bychom vymřeli ještě dříve, než bychom se vyvinuli. A s věčným létem a deštěm je to podobné. Dalo by se domýšlet donekonečna.

Co kdyby nebylo obydlí?

To už jsme kdysi zažili, jenže: „To přeci není možné. Každý někde bydlí.“ Říkáme si. Ale není to tak! Je spousta lidí, co nebydlí. Kdysi v tom pravěku jsme si našli nějakou jeskyni, pak jsme si stavěli nějaké přístřešky a domy z větví a bláta. Dnes se hodnotíme dle honosnosti našeho domu, auta, majetku. Jenže se karta obrátí a najednou bývalý majetný, co o majetek přišel, ač nerad, brouzdá na parkovišti u obchodáku v ušmudlaném saku a vysvětluje těm málo majetným, že se mu stala příhoda. Já jsem takhle téměř dopadl, když mi tenkrát za práci neplatili. Vždy mám pajdu, anebo vyberu z bankomatu, neb jsem rád, že jsem tam neskončil, na tom parkovišti, bez obydlí a obdařím. Snad si myslím, že si tak vykupuji pohodlí.

Kdyby nebylo obydlí, si vlastně neumím představit. Jsem zimomřivý člověk, a kdyby mne toto potkalo, neuměl bych přežít. A přeci! V minulosti jsme to uměli. Jenže zkuste se dnes nastěhovat do jeskyně, dokonce si tam rozdělat oheň! Ochránci přírody vás rozcupují

na kusy. Zkuste si odlovit srnku! Myslivci vás roznesou na kopytech. Zkuste utrhnout ze stromu ovoce, a majitel vás požene k soudu bičem. Neměli jsme se tenkrát dobře?

Co kdyby nebyly peníze?

Prvobytně pospolná společnost! To nás učili v dějepise. „Máš slepici? Chtěl jsi tu mísu,“ ptá se hrnčíř. „Jasný, chceš živou?“ odpoví chovatel. „Stačí živá, ženská to už zařídí,“ a obchod byl hotov mezi chovatelem a hrnčířem.

Rok 2020: „Ahoj Peterko, chtěl jsi sestříhat ten pořad. Máš to hotový. Kolik slepic, králíků a okurek, i papriky bych vzal?“ „Co? Já ti můžu dát jen peníze! Nemám krávu, slepici a okurky mi nosí kámoš Vlček. Toho ti nedám. A navíc, i když to zní mladě, už je to vlk. Byl by tvrdej. Mám ty peníze...“

A tak si představme, že by peníze nebyly. „Tak, Peterko, co dáš za ten pořad?“ „Nasbíral jsem na zahradě pár šneků. Stačí? Jo, a mám v lednici několik ředkviček od Vlčka.“ „Dobře, dnes budou šneci

s ředkvičkami, šneky sice nejím, ale hlad je hlad. Zítra ale něco lepšího!“ „Neboj, zítra by mělo přijít za reklamu pár prasátek. Něco ti uříznu.“ Na druhý den přišlo za reklamu pět balíků papíru do tiskárny.

Teď vám to bude připadat, že jsem mimo, ale naopak. Teď nebudu polemizovat:

Co by bylo, kdyby nebyl ten hnusnej vir?

Tak za prvé: Nemusel bych se bát nedoplatek za elektřinu a topení. Každým dnem čekám vyúčtování. Vzhledem k tomu, že jsem většinu roku pracoval z domova, tak jsem neustále topil a svítil. Pravda, ušetřil jsem za benzín, ale to jsem statečně prochlastal.

V létě bychom si sedli na hospodskou zahrádku a bezstarostně popíjeli kávu, pivo, či něco dobrého snědli. V zimě naopak v teple hospůdky s kamarády probírali své problémy a povídali si vtipy. Jo, a řemeslníka na opravu oprýskané zdi, nebo výměnu kapajícího kohoutku jsem také tutově sehnal v hospodě. I já jsem byl často požádán o opravu zlobivého počítače právě v restauračním zařízení.

Mnoho podnikatelů a zaměstnavatelů by se netrášilo, zda přežijí další měsíc a s úsměvem by posílali výplatu svým zaměstnancům.

Chodili bychom do kin a divadel. Na stadionech bychom křičeli „Góóóó!“ a na ulici bychom se nebáli jeden druhého. Ale to jsme si neuvědomovali. Teprve teď víme,

že nastala situace, při které nám dochází, co vše to přineslo.

A hlavně: Šlágr by jezdil za vámi do všech možných měst nabízet písničky a úsměv. Vídali bychom se. Všem ze Šlágru se po tom stýská. Dokonce i nám technikům. To víte: Ráno všechno odnosit ze skladu do auta, pak někam jet, tam to vyložit, postavit a zprovoznit. To už je plnohodnotná pracovní doba. Teď přichází přesčas číslo jedna: Uskutečnit několikahodinový koncert. Přesčas číslo dvě: Všechno sbalit, naskládat do auta, odjet nazpět a zas to vytahat do skladu... Moment, teď jsem se zamyslel nad nevýhodami a výhodami... Moment... Jo, stýská se nám i po těch utahanejch údech. Protože vaše úsměvy jsou adekvátní odměnou za tu dřinu. Jó, kolikrát jsme frfňali. Ale teď, když jsme o to frfňání přišli, nám nějak chybí. Navíc jsme si u toho užili i legraci. Jsme parta kamarádů, co dělají zábavu.

A tak nám všem přeji, aby někdo ten hnus poslal někam do vesmíru a my se vrátili k tomu normálnímu životu, plnému setkávání se a úsměvu, jenž nebude skrytý za ochrannými prostředky. Čím dřív, tím líp!

Doufejme a budme plni nadějí. Ono to musí dobře dopadnout. No, kdyby nebyl vesmír, nebyly by ani viry. Ale co bychom z toho měli, kdybychom nebyli.

Váš HyPulík

